

V

ER WEG IN EEN KOSMISCHE STILTE

VIJFTIG JAAR, EEN ZELFPORTRET

Toen ik vijftien was, speelde ik vaak het volgende spel: ik ging voor een spiegel staan en bekeek mezelf zo lang mogelijk. In het begin stond ik versteld van het gezicht in de spiegel: dat was niet het gezicht dat ik me bij mezelf had voorgesteld. Maar naarmate ik eraan gewend raakte, aan de neus, de oren, de mond, ... werd ik meer en meer aangetrokken door de ogen.

Via die ogen probeerde ik binnen te dringen in dat hoofd. Hoe langer ik in de kern, de pupillen, staarde, hoe meer mijn gezicht vervreemdde, mijn denken stopte en ik in een adembenemende stilte toeschouwer werd van een mij volslagen vreemd wezen. Alsof ik uit mezelf trad en naar mezelf keek. Alleen was er geen vertrouwdheid, geen identificatie met die andere, integendeel. Ik keek in het gezicht van een jongen die ik niet kende en die op zijn beurt even onbegrijpend terugstaarde. In het begin was ik geschokt, maar de griezeligheid van deze ervaring deed mij dit spel steeds opnieuw spelen, steeds opnieuw zoekend naar het wezen van die "ander"; die ik als "mezelf" kende, en met wie ik dag in dag uit palaverde, maar die in deze kosmische stilte oneindig ver weg leek.

Vijfendertig jaar later probeer ik het opnieuw. Ik kijk in de ogen van een man die mij even vreemd voorkomt. Alleen verontrust mij die ervaring niet meer zoals toen. Blijkbaar heeft de tijd mij geleerd te aanvaarden dat ik slechts de toeschouwer was van het leven dat deze man geleefd heeft. Hoe vaak ik ook geprobeerd heb in te grijpen, de pijn te vermijden, het ongeluk te voorkomen, de liefde te koesteren, ... het was allemaal tevergeefs. Hij ging zijns weegs. Wat hem dreef? Ik weet het niet en begrijp het niet.

LUK PERCEVAL

is vijftig geworden op 30 mei 2007.

Is sinds 2005 regisseur bij de Schaubühne am Leniner Platz in Berlijn. Leidde eerder de Blauwe Maandag Cie. en Het Toneelhuis.

in: *Ons Erfdeel*, jg 50 (2007), nr. 3, pp. 94-96.

Was het zijn karma, zijn genetisch alfabet, zijn wilsbeschikking of gewoon zijn instinct? Allemaal mogelijk. Veel meer nog dan toen, lijkt hij op mijn vader van toen. Dezelfde blik, een beetje triest. Hoewel ik vaak om hem moet lachen. Met zijn onnozelheid, die hij gelukkig nog niet verloren heeft. De onzekere jongen van toen, kijkt nu moe terug. Moe van al de dromen die hij probeerde te realiseren.

Moe van de liefde die hem steeds opnieuw wist te verleiden, en waar hij geen blijf mee wist. Moe van zichzelf, omdat hij zoveel wilde: *l'homme qui a voulu*. Maar zijn blik verraadt niet alleen vermoeidheid. Zijn ogen kijken berustend. Hij maakt zich geen illusies meer. Hij heeft veel gezien, en veel meegemaakt. Er is geen weg terug. De tijd is gekomen hem te laten begaan, hem te laten drijven op de golven van de zee, tot hij verdwijnt, ergens aan een vreemde verre einder. Veel tijd rest hem waarschijnlijk niet meer.